

BIZTATÓ

Tedd dolgodat, hová a sorsod
 [rendelt.
 Egyetlen kiáltás vagy bár csupán:
 Nincs hiába igaz gondolat egy sem,
 Ha visszaüt is a szó mégis bután.

Nem alhatsz el, akár a balga
 [szüzek!
 Mint galambok tollán a nap ragyog,
 Úgy ékesítenek gerjedő tüzek
 S a homlokodon égő billogok...

KOVÁCS ISTVÁN

TEMETHETED-E

Ha a felhők kiszáradt szivacsként
 homokhegyekhez érnek

Ha térképek piros pontjai
 jelölik csak a népet

Ha ajkakat húz víz alá
 az elmerülő ének

És golyóálló üvegszemként
 mered Földünk a fénybe

Temetheted-e vérző arcod
 a bodzák virág-tenyerébe.

KÁNYÁDI SÁNDOR

TÁRSTALAN EMLÉK

Lehúztuk a cipőt is,
 úgy mentünk kéz a kézben.
 Azott hajad esővíz
 illatát most is érzem.

– Gyermekkoroddá lennék
 érted, te kedves.
 – Te jó, te drága.

Tapicskoltunk a sárban;
 sikolyaidtól bokrosodva
 futott a sáncban
 a sárga patakocska.

Társtalan lép az emlék
 a kármin-köröm pettyes
 tavaszi sárba.

K Ő

Kő szeretnék lenni,
 érzéketlen, kemény.

Kő leszel, de ne fájjon,
 ha majd befalaznak.

KERÁMIA

Elégi a tűz
 a vizet,
 a víz a tüzet
 kioltja;
 fölszáll a füst

s a köd.
 Csupán egy üszkös
 bárkarones füstölög
 a hamutartóvá égett
 óceánban.